De Curaçaosche Courant.

FROM AMERICAN PAPERS.

New York, May 5.

The Prince of Orange has set out for St. Petersburgh. A letter of the 18th inst. from the Hague states, that a rumour has prevailed of it having been contemplated by the Russian cabinet to call that Prince and his family to the throne of Greece, and thus the crown of the Netherlands would pass to Prince Frederick, second son of the King. The writer adds, that he does not give credit to the report; but, nevertheless, has no doubt that the journey of the Prince is connected, *more or less remotely*, with the great questions now under the consideration of the Russian cabinet.

The reigning Sultan, Mahmoud II., was born in 1785; descends in a direct line from Osman I., founder of the dynasty; and is of the eighteenth generation. He is the thirtieth sovereign of the race that now reigns over the Turks, and has for his sole heir Prince Abdul Hamid, who was born in 1813. Of these thirty Sultans, one died a prisoner in a foreign land, one fell on the field of battle, and nine were assassinated by their successors and rebels. The present Sultan is an extremely active man, who orders and directs every thing himself.

May 7.

Intelligence from the East Coast of Africa. Captain Stevens, of the brig Mary Ann, which arrived last night in 95 days from Zanzibar, informs, that the Sultan of Muscat, arrived at that place about the middle of Jan., in a ship of the line (the Liverpool), two frigates, 2 gun brigs, and a great number of armed transports, with 5000 troops, from Mombas and Patta, having subdued both places. He is therefore now in possession of all the principal ports from the Isle of Socatora to Cape Delgado. The town of Melinda is no more, the walls of the houses only remaining, having been destroyed several years since.

It was the desire and intention of the Sultan of Muscat, to send a frigate to the United States, for the purpose of forming a commercial treaty with the United States, and placing it on the same footing with that of England. He was endeavoring to procure a navigator capable of conducting a ship to the United States.—The Imaun expressed much surprise that the Government of the United States had never made the attempt to enter into a commercial treaty with him. The advantages arising from it, would be wholly in favor of American trade. His dominions now extend from the Persian Gulf to Cape Delgado.

A great number of French Slave Traders from the isle of Bourbon, were on the coast. The schooner Union, Fresco, belonging to Bourbon, with a cargo of slaves, was cut off at Linda, by order of the governor, and every Frenchman murdered except one man, who escaped by jumping overboard and swimming to the shore.

The first number of a newspaper, entitled the Bachelors' Journal, has made its appearance in Boston.—Speaking of matrimony, the writers say.—"We would wish no more profitable employment, than to have the exclusive right for the United States, to unmarry all those who mutually desired it for sixpence a pair for five years. Our hall of justice would be thronged, our exchequer become filled, and the national debt soon become extinguished by a tax upon our profits of one per cent. More smiling faces would be seen, as our clients departed from our anti Gretna-green, than were evident when the parties returned from the altar where the knot was tied, and full as much real satisfaction result to both from our undoings as from the former labors of the priest."

The above is a discouraging picture to hold out to bachelors, who, although having postponed the best of unions until a late period, had still lived in hopes.

The deficit in the French revenue was announced, on the 12th March, to be 217 millions of francs. It is charged to the mismanagement of the late prime minister *Villele*, by his enemies.

A new Protestant Church was opened at Versailles in March last, by Messrs. Marron and Boissard, Presidents of the Reformed Church and Lutheran Church at Paris. The building appropriated to the purpose is the Church de l'Ancien Reposoir. It is remarkable that the congregation is formed of three different communions, namely, the French Reformed Church, French Lutherans, and English Presbyterians.

May 9.

London, *Sunday Evening, April* 6.—There is a report in circulation, which we believe to be well-founded, that the new Premier is already disgusted with the cares of office. Among other things, the firmness, or as one would say, obstinacy of a great personage, gives him much uneasiness. Certainly, the gallant Duke's looks have not been improved since his accession to political power; when we saw him on Thursday last, he had the appearance of a man worn down with anxiety.—[Sphynx.]

An exertion was made in the British House of Commons on the 3d of April, to induce the government to reclaim from slavery, the Greeks taken from Navarino to Alexandria, in the ships which returned soon after the battle. Sir R. Wilson called on the Ministry, to know why the British vessels had not prevented the commission of such an atrocity. He said the number of Greeks taken to Constantinople was stated at 7000; and that the British government, in 1826, when it was proposed by the Mahometans, to transport the population of the Morea to Africa, had declared that they would never permit it. In reply, Mr. Peel said, that he had heard on good authority, that the number of Greeks lately removed from Navarino did not exceed six hundred; and although he expressed strong commiseration for the sufferers, he thought their release could not be obtained without high ransoms, as they had probably all become private property. He acknowledged that if the orders of the British government had been strictly executed, the removal would not have occurred; still he did not think proper at that time to enterfully into an explanation of the views of the Cabinet. The public opinion is such on this subject in England, that the Courier labours to excuse the Ministry and the British Admiral, on the ground that they could not prevent it; and then hintsthat the government perhaps may have demanded the release of the captives.

France.—The opposition to the government manifests itself in different ways in the kingdom. We copy the following from the London Courier of April 5th.

There appears to be some degree of alarm at Paris on account of the revival of Clubs in different electoral districts preparatory to the elections. In these Clubs the candidates submit their pretentions to have them examined. The name of Club is avoided, from a wish not to create apprehensions. They are *preparatory Assemblies* only—What's in a name? From the discussing the claims of candidates, the transition to other matters is not difficult. The first step may be harmless—Desinit in piscem, mulier formosa superne.

The Clubs have been formed and encouraged principally by men who figured under another regime—the conventional and the Buonaparte. Boulay de la Meurthe's name is associated with the former period, and Lavalette's with the latter. The re-appearance of these men putting forth pretentions to public confidence, has created some alarm. In a Paris paper of Wednesday we find an address from Lavalette to the Electors or the first electoral district of Paris, soliciting their votes.—He gives a sketch of his life:—

"In 1792, I became a soldier, and defended the freedom and independence of the oountry.

In 1795 the conqueror of Italy made me his Aid-de-Camp.

General Buonaparte not being able to obtain for me military promotion, united me to Mademoiselle Beauharnois. It was giving me more than happiness; it was providing for me a providence.

I made the compaigns of Egypt and Syria, and was afterwards diplomatically employed for two years in Saxony.

In 1802 I was named Counsellor of States and Director General of the Posts.

I will not retrace the details of the sentence that condemned me to lose my head upon the scaffold nor the signal protestation that was heard every where."

He concludes by saying he has a sincerity of character which is the pledge of his oaths. "I shall always be found ready to defend the Charter and the Throne, the natural and inseparable guarantees of public liberty.

Marie Chamans Lavalette."

FROM ST. THOMAS PAPERS.

June 14.

By our latest intelligence from Mexico, it appears that that country continued in a very unsettled state, and it was thought, from the state of parties, a civil war would soon break out.

LATEST FROM EUROPE!

By an arrival yesterday morning from London, a paper of the 4th ult. has been received, but it is unusually barren of political intelligence. An article from Vienna states that the answer of the English Cabinet to the declaration of the Russian Court in regard to the affairs of Turkey was in effect, that England accepted the assurance of the Court of St. Petersburg that it had no views of conquest; and that, confiding in this assurance, she would in concert with France abide by the treaty of the 6th of July, and remain neutral. The latest accounts from Constantinople state that the Sultan was busily engaged in preparing for war.

There is no news from Portugal,—and with the exception of the foregoing, the paper before us does not contain a single article of political interest.

MEXICO.—We have received files of Mexican papers down to the end of last month. Much uneasiness seems to have remained after the suppression of Montano's plan. Though the congress of Vera Cruz had retracted in part, and annulled the decree by which Esteva was banished, the legislatures of some of the other states were still in a disorderly condition. In the journals most opposed to the disaffected party, complaints are made of the apathy and inertness of the general government. Unsatisfactory changes had occured in the cabinet.

The evidence taken by a committee of the Sovereign Congress, in the case of General Bravo is published in the *Correo de la Federacion*. Bravo's own deposition convicts him fully, we think, of having conspired to coerce the government, by force of arms, into the measures demanded in Montano's proclamation. Generals Baragan and Santa Anna were in confinement at Vera Cruz. The Mexican editors express alarm at the idea which prevailed of the creation of a party styled the *impartial*.

This is truly a terrible epithet where factions are at work. They would prefer the invasion of a foreign host. Impartiality implies scope for reason and genuine patriotism,—influences too adverse to the common ends and modes of action.—*Phil. Nat. Gaz.*

June 18.

LONDON, May 1.

Last night we received the Paris papers by express. As respects the differences between Russia and the Porte, their contents are of a more tranquilising character, than any advices which had reached us through that or any other channel for a considerable time before. An article, under the head of Bucharest, April 10, given in the *Gazette de France*, of Tuesday, states, that not the least sign indicative of the Russian troops speedily breaking up from their cantonments, had been perceptible two days previously, though the report, that they would still pass the Pruth on the day originally fixed (the 13th) had not been formally contradicted. Still the absence of all preparations indicating haste, occasioned the interference to be generally drawn, that the passage would not be effected on that day, but be postponed to a more distant period. It is further stated that, even in this case only a division of 20,000 men will enter the Principalities, and beyond their occupation will, at least in the first instance, engage in no other operations. These reports, it is said, require confirmation. However, the *Nuremberg Correspondent* contains intelligence of a corresponding character, with this difference alone, that it gives the Russian Cabinet credit for greater moderation if possible. Under the rubrick of the Banks of the Danube, it confidently states that the Russians, after having occupied the Principalities, will remain in the positions they take up, till the Porte agrees to the fulfilment of the Treaty of Ackerman. In addition, it is stated that no futther hostilities will be undertaken, except in the very improbable case of the Porte rejecting the offer. These reports, to say the very least of them, are certainly plausible. However, there are accounts from Jassy, which so far from harmonising, are at complete variance with the former. But besides being of an older date, they are a mere repetition of what had been said over and over again before, whilst they do not allege a single fact in support of their alarming tendency. However, they possess a considerable degree of interest on account of the information they convey respecting the military preparations of the Porte. It is said that the force collected at Adrianople and in its vicinity already presented an imposing mass, and that every effort was making to render its organization as complete as possible. But, in spite of these efforts, symptoms of jealousy had shown themselves between the Asiatic troops and those disciplined in the European manner, whilst it had been found necessary to make some severe examples, in order to restrain the turbulent disposition of the former. They are likewise interesting, as they contradict, in the most formal manner, the report that the Servians had revolted; for, so far from wishing to add to the perplexities of the Porte, they appear to have admitted the Turks into the heart of their country, as well as into their places of greatest strength, without the slightest opposition.

SPAIN.

(Private Correspondence.)

Cadiz, April 11.—The French are certainly going to evacuate this place. The order to this effect is momentarily expected.

The forces of Morocco are blockading Milila, one of our garrisons in Africa. To induce them to raise this siege, an expedition of some ships, under the command of Santiago Jorda Caliz, has sailed. The brigs of war Manzanares and Jacinta, and two schooners, the Neuva Maria, and the hermaphrodite brigs the Diligent and Audalusia, and a bark, have likewise made sail for the Mediterranean.

St. Sebastian, April 21.—Our French Garrison commences to make preparations for its departure. Sensible people are sorry for this circumstance, though the rabble, on the other hand, rejoice thereat.

Shortly after the King's arrival at Barcelona, the Basque provinces sent a deputation to him with an offering of four millions of reals, which his Majesty most graciously accepted. The Basque provinces have some deliberated about giving entertainments to the King, as they wish to rival Navarra, which has already spent from three to four millions of reals.

Thus the King's journey costs to these wretched and barren provinces already a sum of two millions of francs, which is a dead loss to them, as they have neither trade nor manufacture that would gain by such expenditure.

JE MAINTIENDRAI

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XVI. ZATURDAG den 5den JULY, 1828. N. 27

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ten Drukkery Kantore voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe WILLIAM LEE.

Men weet dat de Porte, terstond na het vertrek der drie ambassadeurs, eene verklaring door geheel het Ryk heeft doen rondzenden, waarin haar gedrag opengelegd en de vereischte bevelen gegeven werden. Dit stuk, hetwelk den 18den December ll. gedagteekend is, ziet thans het licht; het is aan de Ayan's van Europa en Azia gerigt, doch mag met reden beschouwd worden als een

MANIFEST DER OTTOMANNISCHE PORTE.

"Die slechts het geringste doorzigt bezit, weet dat, byaldien de Muzelmannen van nature de ongeloovigen haten, de ongeloovigen van hunnen kant de vyanden der Muzelmannen zyn; dat boven allen Rusland den Islam eenen byzonderen haat toedraagt en dat het de aarts vyand is der Verhevene Porte.

"Sedert vyftig of zestig jaren heeft Rusland, yverende zyne misdadige ontwerpen tegen de Porte ten uitvoer te brengen, het geringste voorwendsel te baat genomen, om haar den oorlog te verklaren; wanorden, door de Janitsaren gepleegd (die, God zy geloofd, thans vernietigd zyn,) begunstigden deszelfs voortgangen; allengskens heeft het onze provincien overweldigd; deszelfs euvelmoed en eischen zyn gedurig aangegroeid, en eindelyk heeft het gedacht, een gemakkelyk middel te vinden om zyn oud ontwerp tegen de Verhevene Porte te volvoeren, door de Grieken, deszelfs geloofsgenooten, te doen opstaan. Deze, in naam der godsdienst opgeruid, sloegen gezamenlyk aan het muiten; zy deden den Muzelmannen al het leed aan, dat zy vermogten, en vereenigd met de Russen, die van hunnen kant het Ottomannische Ryk aangrepen, zwoeren zy zamen tot de uitroeying aller geloovigen en tot den ondergang der Verhevene Porte, (welken God verhoeden moge.)

"Dank zyn den bystand Godes en de bescherming van onzen heiligen Profeet, werd dit verraderlyke ontwerp kort voor de uitvoering ontdekt, de binnen [illegible] hoofdstad zonder tydverlies [illegible] teden in de beginzelen de misdadige aanslagen, welker volvoering men zoo gemakkelyk gewaand had; het zwaard hield regt over een groot aantal rebellen uit Morea, Negropont, Akarnanie, Missolonghi, Athene en andere oorden des vasten lands. De oproerlingen in Morea en op de eilanden, het brandpunt der weerspannigheid, bedienden zich reeds terstond van de onlusten, om de Muzelmannen te bestryden, bragten velen hunner om het leven, voerden vrouwen en kinderen als slaven weg, en beginnen, onder den naam eener regering van Griekenland, de ongehoordste gruwelen.

"Sedert verscheidene jaren zyn talryke legers, te land en ter zee, tegen hen uitgezonden; doch onze landtroepen, door gebrek aan betaling ontmoedigd, toonden de vereischte krygsdrift niet, en onze vloot vermogt niet te slagen, uit hoofde van den vorigen gebrekkigen toestand onzer tuighuizen. De zaak dus slapende gebleven zynde, begonnen andere Europeanen, nevens de Russen, door eerzucht geprikkeld, in het geheim den rebellen allerlei soort van onderstand met woord en daad te doen toekomen, en werden aldus de byzondere oorzaak, dat de beroerten zich verlengden. Eindelyk, weggesleept door Ruslands arglist en inblazingen, vereenigden Engeland en Frankryk zich met hetzelve, en, voorgevende dat hun koophandel leed onder den langen duur der onlusten, deden zy, door allerlei kunstgrepen, de Grieken hunnen pligt als Rayas ganschelyk vaarwel zeggen.

"Op onderscheidene tydstippen werd aan de Verhevene Porte voorgeslagen, om zich niet verder met de zaken der Grieken te bemoeyen, hun eenen onafhankelyken regeringsvorm te verlenen, hen geheel van de Muzelmannen te scheiden, over hen een hoofd te stellen even als in Wallachye en Moldavie, en hun de vryheid te schenken, onder voorbehoud eener jaarlyksche schatting. Zoodanig waren ten naaste by de ydele, der Porte gedane voorslagen. Daar nu deze gevorderde vryheid klaarblykelyk tot niets minders strekte, dan om (waarvoor de hemel ons behoeden moge) alle landstreeken van Europa en Azia, waar de Grieken onder de Muzelmannen gemengd zyn, in handen der ongeloovigen te doen vallen, om ongevoeliglyk de Rayas in de plaats der Ottomannen en de Ottomannen in de plaats der Rayas te stellen, om misschien onze moskeeën in kerken te veranderen, en om klokgelui van dezelve te doen hooren, in een woord om den Islam ligt en snel te vernietigen; zoo gedoogden noch rede, noch wet, noch staatkunde, noch godsdienst, dergelyke voorslagen aan te nemen. Herhaalde malen gaf de Verhevene Porte de vereischte antwoorden, zoo schriftelyk als mondeling, met al de officiele formen en overeenkomstig den inhoud der traktaten. Hoezeer, van den aanvang af der Franken doel doorzien was, en alles aankondigde, dat eindelyk de sabel alleen hunne voorslagen zou moeten beantwoorden, desniettemin, om de rust der Muzelmannen niet te stooren, en overigens den tyd te winnen, die tot de oorlogs-aanstalten noodig was, poogde de Verhevene Porte zoo veel mogelyk de zaak te rekken, door bevredigende antwoorden te geven en mondelinge conferentien te houden, waarin men aandrong op de schande en schade, welke de voorslagen der drie Mogendheden aan het ryk en aan de natie zouden veroorzaken.

"Te dezer gelegenheid moet men aanmerken dat, ofschoon de vorderingen, in het voorleden jaar door de Russen te Akerman, met betrekking tot de schadevergoedingen en vooral met de betrekking tot de Serviërs gedaan, geenszins van eenen aard waren, dat zy aangenomen konden worden, men nogtans, in den drang der omstandigheden, met weerzin en door den nood gedwongen, in dezelve heeft toegestemd, ten einde niet de gelegenheid te laten ontslippen om een traktaat tot behoud der Muzelmansche natie te sluiten. Tot heden toe zyn de meeste der artikelen ten uitvoer gelegd; desgelyks waren conferentien geopend omtrent de schadevergoedingen, als ook omtrent Servie; en hoezeer beide deze zaken mede van geenen aard waren, om in der minne vereffend te worden, werden zy echter als daden van geweld in overweging genomen.

"Hiermede was Rusland nog niet te vreden. De militaire verbeteringen, door de Verhevene Porte ingevoerd, verontrusteden het; het gevoelde, dat deze wedergeboorte, te eeniger tyd, het onheil, hetwelk Rusland den Islam bereidde, op deszelfs eigen hoofd kon doen nederkomen. Van toen af aan besloot het, den Muzelmannen geene verademing meer te laten; Rusland, Engeland en Frankryk kwamen onderling overeen, de bevry[illegible], welke hier boven gesproken is, met geweld door te zetten.

"Sedert een jaar hebben deze drie Mogendheden, te gelyk, door hunne ambassadeurs, officieel en open, Griekenlands vryheid, als eene zeer eenvoudige inschikkelykheid, doen verlangen. De Verhevene Porte heeft hierin niet mogen bewilligen, noch volgens de wet, noch volgens de rede, noch volgens de staatkunde, noch volgens de godsdient. De Muzelmansche natie zou er zich over verontwaardigd hebben, en volstrekt onmogelyk is het, dat zy er immer in toestemme. Derhalve poogde het Ottomanische gouvernement, door redeneringen en antwoorden van allerlei aard, hen van hunne vorderingen te doen afzien; doch deszelfs voorstellingen waren zonder eenige vrucht. Trotsch op hunne magt, bleven zy hardnekkig en onverzettelyk eischen, dat men aan hun verlangen zou voldoen, en zonden eindelyk vlooten naar de Middellandsche Zee; openlyk verhinderden deze de Ottomanische en Egyptische eskaders, die uitgezonden waren om de rebellen te straffen, de eilanden aan te tasten. Beide deze eskaders, door nooddrang de haven van Navarino binnen geloopen, wachteden aldaar in stilte de bevelen der Verhevene Porte, toen de Russische, Engelsche en Fransche vlooten, onverwacht, als vrienden, dezelfde haven binnen zeilden, alle te zamen begonnen vuur te geven, en aan de Keizerlyke vloot het onheil toebragten, dat thans algemeen bekend is.

"De drie Mogendheden op deze wyze openlyk de traktaten verbroken en den oorlog verklaard hebbende, had de Verhevene Porte volle regt om wederwraak te nemen en in de eerste plaats geheel anders te leven met de ambassadeurs, de nationalen en de schepen die zich hier bevonden; maar de ministers dier drie hoven gepoogd hebbende zich te verdedigen, door te verklaren dat het de bevelhebbers der Keizerlyke vloot geweest waren, die dit gevecht berokkend hadden, *zoo behield de Verhevene Porte, de omstandigheden in aanmerking nemende, nog het stilzwygen en bediende zich van de staatkunde tot het doen eener laatste poging; terzelfder tyd noodigde zy de drie ambassadeurs uit om de Grieksche kwestie te laten varen.* Doof voor de stem der billykheid bleven die ongeloovigen steeds vorderen, dat hun eisch aangaande de Grieksche vryheid aangenomen wierd, zoo als dezelve was; men zou zelfs kunnen zeggen dat hunne aanzoeken nog dringender werden; kortom men ontdekte duidelyk dat de Franken vyandig gezind waren tegen den Islam. *Desniettemin bezigde men, ten einde tyd te winnen, ten minsten tot den zomer, alle mogelyke inschikkelykheid by de onderhandelingen en conferentien, welke eenige weken geleden plaats hadden.* By onderscheidene gelegenheden werd den ambassadeurs te kennen gegeven, dat zoodra de Grieken om vergiffenis verzochten, men hunne misslagen geheel vergeten zou, dat hunne bezittingen, hunne personen, hunne landeryen, zouden terug gegeven worden; dat zy de volkomenste veiligheid en rust genieten zouden, dat men de door hen, sedert den opstand, verschuldigde hoofdgelden en andere belastingen kwytschelden zou en er geene kwestie meer zou wezen van de overige schattingen; dat overigens, om de drie mogendheden te wille te zyn, zy gedurende een jaar vry van alle belastingen zyn zouden; dat zy, in een woord, alle voorregten genieten zouden, welke aan de hoedanigheid van Raya verbonden zyn, maar dat hun, buiten deze grenslyn, niets verders kan toegestaan worden.

"Gedurende den loop der conferentien, verzocht de Verhevene Porte hen dringend, om deze vriendschappelyke verklaringen en deze opregte uitleggingen aan hunne hoven toe te zenden, met belofte dat de door henzelven verlangde wapenstilstand in acht genomen zoude worden, tot op de ontvangst van een antwoord. Dit verzoek strekte slechts om hunnen hoogmoed en hunne eischen te doen vermeerderen. Ten slotte verklaarden zy in niets te zullen bewilligen, zoo men niet de bedoelde voorregten toestond aan de Grieken die Oud Griekenland bewonen, dat is te zeggen Morea, Attika en de eilanden in den Archipel, er byvoegende dat zy alle drie gezamenlyk vertrekken zouden.

"Tot deze hoogte zyn thans de zaken gekomen. Zoo wy nu (God behoede ons daarvoor), na zulk een handelwys en zulk eene gezindheid betoond te hebben, zouden moeten wyken en het bedoelde vraagpunt toegeven, te weten de onafhankelykheid der Grieken, dan zouden weldra alle in Romelie en Anatolië woonachtige Grieken door dit kwaad werden aangestoken en er geene mogelykheid zyn om hetzelve te keer te gaan; zy zouden alle op onafhankelykheid aanspraak maken, en hunne pligten als Rayas vergeten; en binnen den tyd van een of twee jaren hebbende weten te zegevieren over de edelmoedige Muzelmansche natie, zouden zy ons ten klaps de wet trachten stellen, en (de hemel behoede ons hiervoor) de ondergang van onze Godsdienst en van ons ryk op het [illegible] gevolg daarvan wezen. Intusschen zyn onze talryke provincien in Europa en Azië met eene onmetelyke bevolking voorzien: verleent wel geheiligde boek en de wet ons de magt om, uit vrees voor oorlog, onzen Godsdienst met voeten te treden, ons zelven, ons land, onze vrouwen, onze kinderen, onze bezittingen in de handen der ongeloovigen uit te leveren?

"Ofschoon wel in den beginne de gansche wereld in de magt der ongeloovigen was; hebben echter nimmer, by de verschyning van de ware Godsdienst, na dat God de geloovigen had bygestaan, de Muzelmannen, onze broeders, die sedert den gelukkigen tyd van onzen grooten profeet tot heden toe verschenen en verdwenen zyn, ten gevolge van hunne opregte Godsdienst en hunnen onwrikbaren moed, in tyd van oorlog het getal der ongeloovigen voor gering gerekend, maar, van harte vereenigd voor de verdediging van hunne Godsdienst, hoe vele duizende ongeloovigen hebben zy toen niet over de kling gejaagd? Hoe vele provincien hebben zy niet op deze wyze, gewapenderhand veroverd? Telken male als wy ons, gelyk zy, vereenigen zullen, en dat wy, tot lof van God, dien stryd zullen trotseren, zal de Allerhoogste ons door zyne ingevingen verlichten, en zal onze heilige wetgever ons met zyn beschermend schild dekken; en er is geen twyfel of wy zullen, onder hunne bescherming, roemryke overwinningen behalen.

"Zoo de drie mogendheden, ziende dat wy besloten hebben om gelyk voorheen hunne ydele vorderingen van de hand te wyzen, onze antwoorden en uitleggingen aannemen, en de Grieksche kwestie laten varen, zoo is dit wel; zoo zy daartegen mogten volharden om hunne eischen door geweld te doen aannemen, zelfs dan wanneer zy (volgens overlevering, *maken de ongeloovigen slechts eene natie uit*) onderling tegen ons mogten zamenspannen, alsdan zoude wy ons Gode aanbevelen, zouden wy ons onder de bescherming stellen van onzen heiligen profeet; en zich vereenigende tot de verdediging van Godsdienst en vaderland, zouden alle *Viziers, Ulemas, Ridjals*, misschien zelfs de Muzelmannen, slechts een ligchaam uitmaken.

"Deze oorlog is niet, even als de vorige, een staatkundige oorlog om provincien of grenzen: het oogmerk der ongeloovigen is den Islam te vernietigen en de Mahomedaansche natie met voeten te treden, derhalve moet deze oorlog beschouwd worden als een zuiver godsdienstige en nationale kryg. Dat alle geloovigen, ryken of armen, grooten of kleinen, weten dat het gevecht een pligt voor ons wordt: dat zy dus geene maandelyksche soldy of eenige andere geldelyke belooning verwachten; laten wy, wel verre van daar, onze goede-

ren en personen opofferen, laten wy met yver de pligten vervullen, welke de eed van den Islam ons oplegt, laten wy onze pogingen vereenigen, en laten wy met lyf en ziel arbeiden, om de godsdienst tot op den oordeelsdag te bewaren. De Muzelmannen hebben geen ander middel om, hetzy in deze, hetzy in de andere wereld, hun behoud te vinden.

"Wy hopen dat het den Allerhoogsten behagen moge de ongeloovigen, die vyanden van onze godsdienst en vaderland, overal te verdelgen en te verstrooyen, en dat hy te allen tyde, op alle punten, by alle gelegenheden, aan de geloovigen overwinning en zegepraal schenken moge. Onze ware gesteldheid aldus aan alle Muzelmannen bekend zynde, zoo is het niet te twyfelen of zy zullen, zoo zy de minste trouw en godsvrucht bezitten, hunnen pligt erkennen; zich met hart en ziel vereenigen, om onze godsdienst en ons vaderland te behouden, en hun eigen heil, zoo in deze als in de andere wereld, te verzekeren; en zoo het noodig is allen medewerken om de onderscheiden krygsverrigtingen met moed en yver te vervullen, en stiptelyk de pligten nakomen, welke onze heilige wet ons oplegt. De hulp komt van God."

Men zal echter natuurlyk indachtig zyn dat, sedert de uitvaardiging van dit stuk, gebeurtenissen zyn voorgevallen, die op den gang der zaken en de stemming der Porte natuurlyk eenen gewigtigen invloed gehad en hare besluiten aanmerkelyk moeten gewyzigd hebben.

WY Mr. ISAAC JOHANNES RAMMELMAN ELSEVIER, Directeur ad interim van Curaçao en onderhoorige eilanden Bonaire en Aruba, Bevelhebber over de Land en Zeemagt en de Gewapende Burgermagt op dezelve, &c. &c. &c.

Allen den genen die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Nademaal het noodig geoordeeld is de mannelyke leden van de Roomsch Catholyke gemeente alhier, dewelke den vollen ouderdom van achttien jaren hebben bereikt op te roepen om, gelyk alle andere dienstpligtigen, tot den schutterlyken dienst ingeschreven te worden.

Zoo gelasten wy by deze, al de mannelyke leden van de Roomsch Catholyke gemeente op dit eiland, dewelke den vollen ouderdom van achttien jaren hebben bereikt om, ter plaatsen, dagen en uren hierna te melden, te verschynen, ten einde door de Commissie ter indeeling tot en vrystelling van den schutterlyken dienst, in de onderscheidene corpsen der gewapende burgermagt te worden ingedeeld,

namelyk:

De genen dewelke in het stads district woonachtig zyn, op Donderdag den 10den dezer des namiddags te vier ure, op de exercitie plaats der schuttery op Scharlo.

En alle die in de oost, middel of west divisie wonen, op den 17den dezer des namiddags te vier ure, ter gewone vergaderplaats van den Landstorm in elke divisie.

Zullende de genen dewelke daaraan in gebreken blyven, de boete verbeuren of de straf ondergaan, dewelke by het derde artikel van het reglement voor de Schuttery is vastgesteld.

Gearresteerd op Curaçao den 3den July 1828, het vyftiende Jaar van Zyner Majesteits Regering.

RAMMELMAN ELSEVIER.

Ter ordonnantie,

W. PRINCE, Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam, in de Willemstad, op Pietermaay, Scharlo en aan de Overzyde der haven, den 4den daaropvolgende.

W. PRINCE, Sec.

WY Directeur ad-interim in Rade van Policie over de kolonie Curaçao, Bonaire en Aruba, &c. &c. &c.

Allen den genen die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten.

Dat op voordragt van de Kamer van Koophandel noodig en raadzaam geoordeeld is, eenen Wyn-Roeyer, Graan en Houtmeter en Weger op dit eiland aan te stellen en dat dienvolgens daartoe benoemd en aangesteld is de Heer Jan Hendrik Perret Gentil, onder genot van de emolumenten, dewelke op het hieraan annexe tarief zyn genoemd.

Wy gelasten en bevelen derhalve allen ende eenen iegelyken alhier te lande, om den voornoemden Jan Hendrik Perret Gentil als Wyn-Roeyer, Graan en Houtmeter en Weger op dit eiland te erkennen.

Gearresteerd op Curaçao den 19den Juny 1828.

De Directeur ad interim in Rade voormeld,

(w. g.) RAMMELMAN ELSEVIER.

In kennisse van my,

(w. g.) W. PRINCE, Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam, en in de Willemstad op Curaçao den 23sten der gemelde maand.

(w g.) W. PRINCE, Sec.

Provisioneel Tarief van Emolumenten die door de Kamer van Koophandel voorgedragen en door Directeur in Rade van Policie goedgekeurd zyn, voor den Wyn-Roeyer, Graan en Houtmeter en Weger op Curaçao.

Voor het Pylen.	
Van een pyp of boco	f 00 30
— een halve pyp of okshoofd, anker of mindere fust . .	„ 00 15
Voor het Wegen.	
Van een okshoofd of boco . .	„ 00 30
— een half okshoofd, tierce-anker of anker	„ 00 15
— eenig ander kleiner fust of stuk, zonder onderscheid .	„ 00 07½
Voor het gebruik van een stel prikken, schalen en gewigten per dag	„ 1 00
De kosten van het transport daarvan zyn voor rekening van den gebruiker derzelve.	
Vacatie by het wegen buiten het gebouw van de Waag, van smorgens zeven tot 'snamiddags drie ure	„ 2 00
Voor het Meten.	
Van granen, per schepel . .	„ 00 02
— Mahogny hout per blok .	„ 00 15
Voor het afgeven van een certificaat in triplo	„ 4 00

De voormelde emolumenten mogen eeniglyk van den genen gevorderd worden, welke vrywillig van den dienst van den voormelden ambtenaar zal hebben gebruik gemaakt.

Gearresteerd by besluit van Directeur in Rade van Policie dd. 19den Juny 1828.

(w. g.) RAMMELMAN ELSEVIER.

In kennisse van my,

(w. g.) W. PRINCE, Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam en in de Willemstad den 23sten der gemelde maand.

(w. g.) W. PRINCE, Sec.

BEKENDMAKING.

DE Hoog Ed. Gestr. Heer Directeur ad-interim dezer Kolonien ten behoeve der Heeren Officieren van Zyner Majesteits Zeemagt op deze station, noodig hebbende eene som van Drie Honderd Vyf en Zeventig guldens, zal hoogdezelve Wissels voor dat bedrag op het Ministerie voor de Marine en Kolonien afgeven aan de genen welke verlangen mogen dezelve te verkrygen en daarvoor, by beslotene Biljetten op Maandag den 7den dezer, tot des voormiddags te tien ure, ter Algemeene Secretary dezes eilands inteleveren, de meeste premie zullen aanbieden.

W. PRINCE, Sec.

Den 2den July 1828.

PUBLIEKE INSCHRYVING.

ALS daartoe geautoriseerd zynde, zal de Boekhouder Controlleur, onder nadere approbatie, Wisselbrieven verkoopen, ten bedrage van ongeveer f6000: 00: aan de genen welke het voordeeligste aanbod voor het Gouvernement zullen hebben gedaan, te trekken door den Hoog Ed. Gestr. Heer Directeur ad-interim dezer eilanden op het Ministerie voor de Marine en Kolonien te 'sGravenhage op twee maanden nazigt, ter betaling der Militaire Tractementen en Soldyen.

Zullende de Billetten van inschryving van heden af tot uiterlyk op aanstaanden Maandag den 7den dezer vóór twaalf ure worden aangenomen.

De Boekhouder Controlleur voormeld,

J. PH. BOSCH.

Den 3den July 1828.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur, den 4den July 1828.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, brengt ter kennis van en gelast by deze aan alle Broodbakkers dat de Brooden voor de volgende week te bakken het gewigt zullen moeten houden van 21 Oncen voor 15 Centen; terwyl de Fransche Brooden Een Once minder zullen kunnen wegen, op pœne als by publicatie van den 16den Maart 1824 is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur voornoemd,

De Secretaris van hetzelve,

I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

Den 27sten Juny 1828.

DE ondergeteekenden in kwaliteit als by appointement van den WelEd. Achtb. Raad van Policie geautoriseerd zynde tot redding van den Boedel van Dew. P. A. QUANT, zullen op den 14den der aanstaande maand July op zeer voordeelige conditie by Publieke Opveiling, ter Weeskamer doen verkoopen; een Huis staande en gelegen op Pietermaai in de Wyk 3 onder No. 245 en 246; als mede een Slaaf.

G. VOS, J. z. qq.

B. A. CANCRYN, qq.

NAAR MARACAYBO,

DE KETCH

LOUISA MARGARETHA.

Zal zonder verder uitstel op aanstaanden Woensdag vertrekken. Voor Vragt of Passagie, vervoege men zich by den Kapitein aan boord of ten zyne huize op Pietermaay No. 14.

J. MOLLER.

Den 4den July 1828.

Den 4den July 1828.

DE genen dewelke aanzegging van inschryving tot den Schutterlyken dienst hebben bekomen, en die vermenen mogten redenen van vrystelling uit den gemelden dienst te hebben, worden by deze aangezegd om op aanstaanden Woensdag den 9den dezer te verschynen voor de Commissie ter indeeling tot en vrystelling van den Schutterlyken dienst, dewelke op dien dag des middags te twaalf ure in het Gemeente Huis zitting zal houden, om de belangen van de voormelde ingeschrevenen aan te hooren en daarop te beslissen.

In naam der gemelde Commissie,

Het voorzittend Lid,

W. PRINCE,

Kapt. Komm. der Schuttery.

ADVERTISSEMENT.

DE Executeuren in den Boedel en Nalatenschap van wylen den Heer James Buchanan, vinden zich verpligt tot voorkoming van alle onaangenaamheden, aan de debiteuren van gemelden boedel mits deze te herinneren, dat de aan hun by vorige kennisgeving verleende tyd tot betaling hunner respective schulden reeds geexpireerd of verschenen is.

Den 27sten Juny 1828.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—JUNY.

30. golet Dorothea, Evertsz, — Aruba
bark Mary, Dammers, — La Guayra
golet Dos Amigos, Martines, — Coro
bark La Maria, Wever, — Aruba
golet Amable Lucia, Diedenhoven, — La Guayra

JULY.

2. golet Overste von Scholten, Reed, — St. Thomas
—— Commodore Owen, Symmoneth, — Jamaica

UITGEKLAARD—JUNY.

28. brik Maria & Jacoba, Bart,
20. bark Eendragt, Wever,

JULY.

1. golet Dorothea, Evertsz,
2. —— Amable Lucia, Lindesay,
—— La Maria, Wever,
3. brik Generaal Borgella, Pontilius,
4. golet Dos Amigos, Martines,
—— Directeur Elsevier, Porrier,

Eene St. Thomas Kourant van den 25sten Juny ll. behelst de oorlogs verklaring van Rusland tegen de Porte, gedagteekend St. Petersburg den 20sten April N. S. Behalve dit artikel, hetwelk wy in dit nummer geplaatst hebben, vinden wy slechts in die Kourant een berigt wegens Portugal. Don Miguel heeft ten laatste het masker afgeworpen en zich als absolute koning verklaard. Hy is als zulks uitgeroepen te Aveiro, Setubal, Villa Franca en verscheidene andere steden. Lissabon en Oporto waren nog tot den 28sten April rustig. Verder meldt men dat op hetzelfde tydstip, waarop de Infant zich tot Koning heeft laten uitroepen er een besluit van Don Pedro is ontvangen geworden, waarby hy afstand doet van den Portugeschen troon aan zyne Dochter Maria II., aanstaande gemalin van Don Miguel.

Wy hebben Londensche kouranten gelezen van de eerste dagen van Mei ll. Elk derzelver bevat een aantal berigten van onderscheidene streken, dat de Russen de Pruth overgetrokken waren. Thans in die van den 15den Mei zien wy de ongegrondheid van die berigten. Het plan van de Russen schynt te zyn om de Prinsdommen ter zyde te laten, den Donau overtetrekken en regelregt op Konstantinopolen zelf aanterukken. De overtogt zou dan geschied zyn volgens berigten uit Bucharest tegen het einde van April te Ismaïl en Galatz.— Ismaïl is eene Russische vesting op den linker oever, die den overtogt der rivier dekt. Zoodra de Russen dezen overtogt bewerkt hebben, dienen zy eenige legerkorpsen te gebruiken om de Turksche vestingen op den linker oever te observeren. Deze vestingen zyn in groot aantal, doch niet versterkt naar een moderne plan. Rudschik is een der sterkste.

Het hoofdleger van de Russen marcheert ondertusschen voorwaarts door Bulgaryen. De bevolking dezer provintie is grootendeels Muzelmannen, die dus hun vyandig zyn, doch er zyn ook vele Grieken, die hun te dienste zullen zyn. Aan uitgebreide onbewoonde streken en ongebaande wegen ontbreekt het daar ook niet. De proviant moet uit Besarabie hen achter na gezonden worden en het leger zal den meesten tyd onder tenten moeten overnachten. Gelukkig voor hen dat Mei in die streken eene zeer aangename maand is en noch hitte over dag, noch nacht vorst hen kwellen zal. Weldra genaakt het leger het gebergte Balkan dat dwars door Bulgaryen loopt en zich in zee uitstrekt, dit gebergte is de voormuur van Konstantinopel en nimmer hebben de Russen het kunnen doordringen. Schumla was altyd het ultimatum van hun togt. Er zyn twee wegen door dit gebergte, de eene te Schiumla en de andere meer oostwaarts naby Sophian. De weg of de-

filé van Schiumla is thans zeer versterkt en reeds door 8000 Turken bezet. In den oorlog van 1810 hebben de Russen er maanden lang voor gelegen en moesten eindelÿk weer terug trekken. Om dezen naauwen doortogt te dwingen zou duizende menschenlevens kosten en dan misschien nog niet gelukken; daarom is volgens gemelde berigten uit Bucharest de Russische vloot te Sebastapol uitgeloopen met 10,000 man aan boord om dezelve te Burgas aan land te zetten, eene baai ten zuiden van het gebergte Balkan. Terwÿl dan het Russische hoofdleger de Turken te Schiumla in het front aantast, moeten deze gelandde troepen de Turken in den rug aangrÿpen en den togt door het gebergte Balkan moet dan gelukken. Ware de Turksche zeemagt niet te Navarino vernield geworden dan konde zÿ de kleine in de Zwarte Zee opgeslotene Russische vloot in derzelver krÿgsverrigtingen hinderen, doch thans is de Turksche zeemagt er te zwak toe (wÿ merken hier in het voorbÿgaan aan, dat de Russische zeemagt in de Zwarte Zee van zulk hard,onvergankelÿk hout gebouwd is dat zÿ voor de eeuwigheid schÿnt bestemd te zÿn). Wanneer de Russen nu ten zuiden van het Balkansche gebergte zÿn, dan vinden zÿ in de kom van Romanie groote en volkrÿke steden als Adrianopolen, Philippopoli, enz. welker bevolking wel grootendeels Muzelmannisch is, doch waar ook vele duizende Grieken en eenige Joden en Franken wonen.

Ware de bevolking rein Mahomedaansch, dan konde de Porte het plan volgen van Rusland bÿ den inval van Napoleon in 1811, namelÿk door de bevolking de steden en dorpen te doen verlaten en zich in het gebergte terug te trekken of zoo als de Spanjaarden deden bÿ den inval der Franschen onder Napoleon een guerillas oorlog te voeren, doch een derde part der bevolking zÿn Grieken; deze zouden hunne haardsteden niet willen verlaten, zÿ zullen integendeel de Russen ontvangen, hun den leeftogt aanbrengen, hun tot gidsen verstrekken tot spionnen dienen enz. De hier en daar verstrooide Franken zullen eerder den Russen dan den Turken dienstig zÿn en de Joden zullen zich tot gidsen en spionnen beurtelings door de Russen en Turken doen gebruiken, naar mate deze hun er voor betalen, even als zÿ gedaan hebben bÿ den inval der Franschen in Rusland, waar zÿ eerst den Franschen tot gidsen dienden en bÿ den terugtogt de verstrooide en door den honger verzwakte Franschen uitplunderden en hen moedernaakt in de felste koude lieten omkomen.

Als de Turken verpligt zÿn de Russen slag te leveren op een gewoon terrein, waar een leger zich kan developperen, dan moet de slag tot hun nadeel afloopen, want in krÿgskunde kunnen zÿ niet opwegen tegen de Russen, die in latere jaren les in de taktiek genomen hebben bÿ meester Napje, die lang niet onkundig hierin was.

De Groote Heer steunt op de vriendschap en hulpe van eenige onpartÿdige mogendheden zoo mede op de geestdrift der Muzelmannen. Doch heden ten dage hangt de overwinning niet zoo zeer af van personele dapperheid als voor eenige eeuwen geleden,maar wel van het beleid in het uitvoeren der manoeuvres. De Turken hebben sterke verbeeldingskracht en zÿn daarom geschikt om zich de hersens te laten verrukken. In de oorlogen tegen de legers der Grieksche keizers hebben zÿ veel dapperheid aan den dag gelegd. Zÿ vertrouwden op de belofte van hunnen profeet, dat hy, die tegen de ongeloovigen in zake van geloof strÿdt en zÿn dood in het strÿdperk vindt, diens ziel regelregt naar den hemel gaat. De Turksche bevelhebbers van dien tÿd, wakkerden den moed van hun volk aan, door hen te vertellen dat de Engelen in het Paradÿs (de Hoeras) hen uit de wolken toewenken en met opene armen hunne zielen afwachten. Dit deed de Turken als woedende tÿgers in de gelederen der Grieken vallen en den dood uit de handen hunner vÿanden zoeken. De Grieken daarentegen die niet zoo opgewonden waren, vielen als korenhalmen op het veld, onder de zeissen des maaÿers. Bÿ de moderne taktiek zal die ruwe dapperheid dat eind oogmerk niet altÿd kunnen bereiken; bvb. zoo er eene batterÿ in hunne flanken geplaatst met schroot onder hun begint te spelen, dan zÿn hunne zielen reeds naar het Paradÿs opgevaren eer zÿ de vÿandelÿke linien bereikt hebben.

Hunne ruiterÿ is uitmuntend. Zÿ hebben Arabische paarden, een edel ras van paarden, hunne ruiters zÿn zeer bekwaam zoo wel in het paard rÿden, als in het behandelen van een breed zwaard, hetwelk van best Damazeensch staal gemaakt is. In den laatsten oorlog met de Russen hebben zÿ met dit zwaard bÿ sommige gelegenheden ÿsselÿke slagtingen in de Russische kolonnen aangerigt: het is zoo scherp dat met een slag de Caskets of ÿzeren stormhoeden der Russische Curassiers door gesneden werden. Met al deze voortreffelÿkheid zullen zÿ echter niet bestand zÿn, tegen eene geslotene kolonne der Russische ruiterÿ in geregelde gevechten.

Op verleden Donderdag is van deze haven naar St. Thomas en Amsterdam vertrokken het Nederlandsche Brik Schip Maria & Jacoba, Kapitein J. J. Bart.

Als passagier naar Amsterdam vertrokken een Zoontje van den WelEd. Heer M. E. van der Dÿs.

UITTREKSELS UIT ENGELSCHE NIEUWSPAPIEREN.

Het Britsche gouvernement heeft korten tÿd geleden Majoor Craddok, als buitengewoon afgezant naar Cairo afgevaardigd, om den Pacha van Egÿpte aantekondigen dat de Morea onverwÿld door de Turken moest ontruimd worden. De Pacha kon echter zonder de orders van den Grooten Heer aan de vordering van Engeland niet voldoen, zoo heeft hÿ terstond een Courier naar Konstantinopel gezonden ten einde Sultans bevel, hoe hÿ in dit geval zoude handelen, te vernemen. De Groote Heer, gelÿk te verwachten was, zond een weigerend antwoord, op den eisch van den Majoor Craddok, hetwelk door deze aan den Engelschen Consul te Alexandrie medegedeeld werd, die dadelÿk de Engelsche kooplieden en residenten aldaar van zÿn vertrek heeft doen kennis geven en hen aangemaand mede Alexandrie te verlaten.

Men denkt dat eerlang de blokkade van Alexandrie zal volgen.

Alexandrie, Maart 28.—Wÿ hebben niets nieuws van eenige belangrÿkheid, om dat de Tartar, die het besluit van den Sultan zal brengen ten opzigte der aan onzen Pacha door een Engelsch afgezant gedane voorstellen, nog niet aangekomen is. Deze gezant blÿft intusschen te Cairo en een Engelsch fregat en een brik zÿn, sedert een maand geleden, in deze haven blÿven liggen. Behalve deze vaartuigen hebben wÿ hier het fregat de Glasgow en een Fransch fregat en drie kleine Fransche oorlog schepen, waarvan een, morgen met een konvooi naar Marseille zal vertrekken. De Pacha is als nog te Delta; hÿ houdt zich bezig financiele maatregels te nemen.

Eene Egÿptische korvet is onlangs van de Morea terug gekeerd. In den mond van Navarino werd zÿ bÿgebragt door een Fransch oorlog schip, hetwelk drie schoten op haar deed en onderzocht, waarna zÿ toegelaten werd te vertrekken. Op deze wÿze schÿnt de Morea geblokkeerd te zÿn en de communicatien van Ibrahim onderschept te worden. Men is hier algemeen van gevoelen, dat onze havens teffens weldra geblokkeerd zullen worden, wÿl er een ander eskader van den Pacha in gereedheid gebragt wordt om te vertrekken, het geen de geallieerden, naar het stelsel hetwelk zÿ tegenwoordig aangenomen hebben, te beoordeelen, niet zullen toelaten.

De kapitein van een vaartuig, hetwelk van Malta in eenen overtogt van acht dagen,te Livorno is aangekomen,bevestigt het berigt dat het Russische eskader geheel gerepareerd en na vele provisien ingenomen te hebben, onder zeil is gegaan, doch was vóór de reede wachtende op het Engelsche eskader, hetwelk tevens klaar was om te vertrekken. De bestemming dezer eskaders was nog niet bekend; vele gissingen ontstonden daaromtrent. Eenigen dachten dat zÿ naar Navarino bestemd waren, om Ibrahim Pacha te blokkeren; anderen waren van gevoelen dat zÿ voldoening gingen vorderen, wegens aan eene Engelsche brik gedane beledigingen door de Egÿptische vloot, op derzelver togt naar de kust van Candia; en misschien ook om de naar Egÿpte als slaven gevoerde Grieken, uit de slavernÿ te verlossen.

Trieste, April 23.—Al de toebereidselen welken te Sebastapol, waar de Russische oorlog schepen in de Zwarte Zee liggen, gemaakt worden, zÿn reeds volkomen.—Een groot getal transport schepen zÿn in de haven van die stad verzameld. Zÿ moeten aan boord een korps troepen nemen, van dewelke eenige détachementen reeds in de ommestreken van Sebastapol zÿn aangekomen.

Konstantinopel, Maart 31.—De staat van zaken in Scio is magtig veranderd sedert de aankomst van Miaulis. De Turken die onlangs aldaar geland waren, zÿn in het fort terug verdreven, hetwelk naauw belegerd wordt.

Zante, 2den Maart.—Ingevolge uit Modon ontvangene berigten kruisten verscheidene Engelsche en Fransche schepen voor Modon, Navarino en Coron ten einde alle aanvoer van levensmiddelen aftesnÿden en daardoor Ibrahim Pacha te noodzaken de Morea te ontruimen. Verscheidene Turksche en Egÿptische vaartuigen hebben echter den doortogt gedwongen.

Drie Grieksche vaartuigen met de Nationale vlag op, zÿn heden binnen deze haven aangekomen. Vice admiraal Sachturi, wiens vlag op een der brikken geheschen was, kwam aan de wal en verzocht den Britschen President hem toetestaan om twee Grieksche jongelingen, die in Europa hunne opvoeding gaan nemen, de quarantaine op de Lazarets te houden, het geen ingewilligd zÿnde, de drie vaartuigen vervolgden derzelve reize naar Dragomestre, waar zÿ drie a vier honderd Grieksche troepen en levensmiddel aanvoerden.

Men verneemt dat vier Grieksche vaartuigen zich met de Engelsche en Fransche schepen, die voor Navarino kruizen, vereenigd hebben, om de blokkade te helpen voortzetten.

Den 5den April.—De pest is uitgebroken onder de Egÿptische troepen in Modon inzonderheid onder de manschappen van het 4de en 10de regiment. Dientengevolge heeft Ibrahim Pacha alle gemeenschap tusschen hem en de andere troepen verboden.

Op den 31sten ll. kwam de Oostenrÿksche oorlogs brik Veneti te Modon aan, vergezeld van een koopvaardÿ schip onder dezelfde vlag, hetwelk aanboord had, 102 Arabieren die onlangs krÿgsgevangen door de Grieken gemaakt werden, en die door tusschenkomst van de Oostenrÿksche gezaghebbenden, uitgewisseld zÿn geworden, voor een gelÿk getal Grieken.

Men zegt dat Ibrahim Pacha verklaard heeft dat zoo de blokkade hem alle toevoer van levensmiddelen mogt afsnÿden, bÿ zich de benoodigden door middel van strooperÿen in de binnenlanden zoude voorzien.

Hamburg, 29sten April.—Het volgende berigt heeft men uit Berlÿn ontvangen:—De overtogt van de Pruth door de Russische troepen is bepaald op den 25sten April nieuwe stÿl; de keizer van Rusland zal op den 7den Mei uit St. Petersburg vertrekken om zich, op den 17den daaropvolgende, bÿ het leger te vervoegen; en ingeval de Porte in geene overeenkomst wil treden, zal de overtogt van de Donau in de tweede helfte der maand Mei plaats hebben, en zullen de Russen de fortres Schiumla aanvallen waarop 8000 Turksche troepen in garnizoen leggen.

Dover, 4den Mei.—Met de aankomst van vaartuigen uit Frankrÿk verneemt men dat er eene groote sensatie in de Fransche havens verwekt is, door de ligting van manschappen voor den zeedienst; inzonderheid te Bologne, Calais en Duinkerk. Men heeft zich niet bepaald tot de enkele personen alleen, maar deze ligting heeft zich uitgestrekt tot de getrouwde mannen die maar drie kinderen hebben.

Een brief van Cadix van den 16den April meldt dat de koning van Spanje eene gedwongene geldleening geopend heeft van 30,000,000 reals (omtrent 8,250,000 gulden) welke op den 1sten Mei moest aangeschaft worden. Cadix moest 2,000,000 reals geven en het huis van Tahl 60,000 voor hun aandeel alleen.

FROM ENGLISH PAPERS.

LONDON, APRIL 23.

The story of a French expedition against Algiers, upon a great scale, is revived. Twenty thousand men, it is said, are to be sent in the first instance, to lay the foundation of a French military colony, to the establishment of which, it is strongly surmised, our government will offer no opposition. In the mean time, the Algerines are making preparations. A cavalry force of eighty

thousand men is, it is said, on its way to the coast, for the reception of the hostile colonists.

April 28.

The Journal du Commerce of Friday states the receipt of intelligence from Constantinople, announcing that the Pacha of Egypt had recalled his son from the Morea.—Ibrahim had sent eighty heads to Constantinople, which had been exposed on the walls of the seraglio. The dispersion of the Greeks before Scio is confirmed; and we have the additional information, that they were besieged in the mountains by the Turks. Their situation was not, however, desperate, as the fleet of Admiral Miaulis had arrived to their relief. The same paper of Saturday's date has extracts from Constantinople, of the 27th ult. The Grand Seignior is said to have received the Russian Manifesto with much coolness, and to have replied, "Very well, we will fight." The officers of the imperial camp had set out for Adrianople, and it was supposed that the Grand Vizier would take the command of the army. The Porte was said to be much embarrassed in the choice of a general on the important point of Erzerum, which was threatened by the Russian army in Persia.

FROM ST. THOMAS PAPERS.

June 25.

By an arrival yesterday from Liverpool, papers to the 15th of May have been received, with which we have been politely favoured. They convey the important intelligence of Russia having at length declared War against the Ottoman Porte.

The News from Portugal states that Don Miguel has at last thrown off the mask, and assumed the title of King of Portugal. This intelligence was received in Paris by a telegraphic despatch from Bayonne, dated May 10, by which, it appears, he was proclaimed at Coimbra, Aveiro, Setubal, Villafranca, and many other towns.—Lisbon and Oporto remained tranquil on the 28th April. The English papers say that in the event of Don Miguel having really caused himself to be proclaimed Absolute King, the English Ambassador at Lisbon would immediately cease his functions. It is also stated, that at the very moment the Infant had taken this step, the Emperor Don Pedro had transmitted a Decree, abdicating the throne of Portugal in favour of his Daughter Donna Maria II. the future wife of Don Miguel.

DECLARATION OF WAR BY Russia against Turkey!

(*From the* 'Liverpool Courier,' *May* 15.)

At length conjecture has ceased to confuse, and rumour to baffle. Authentic intelligence has been received, and the future course of the Emperor Nicholas remains no longer a subject for political speculation. Russia has, at last, assumed that attitude, and taken those steps for a summary vengeance, which the blind infatuation of Turkey has for so many months left the world to expect. The sword is not only now drawn, but the scabbard is flung away, and the justice which was denied before the Pruth, the Rubicon of their territories, was passed, will now be claimed from the minarets of their capital. Accounts from Bucharest, to the end of April, confirm this opinion, for they state that the occupation of the principalities has ceased to be the object of the Russians—that they were to march to Constantinople, and that whilst they crossed the Danube at Galatz and Ishmael, their fleet would land 10,000 men at Burgas. The campaign, it is added, will be soon terminated, for the means of defence was very insignificant, and that the most important events were at hand. The declaration of war is a document of great moment at the present period. It is preceded by a manifesto, in which the Emperor complains of the violation of the treaty of Bucharest in 1812, and of the subsequent treaty of Ackermann—of the illegal seizure of Russian vessels and their cargoes—of the closing of the passage of the Bosphorus to the great injury of the Russian commerce to the Black sea—of the intrigues of the Porte with Persia to prevent her coming to an amicable accommodation, and of the want of faith in the conduct of the Divan for the last 16 years.—All these grievances loudly demand redress, Russia has incessantly endeavoured to maintain peace, but patience has its limits, and the honour of the Russian name, the dignity of the empire, the inviolability of its rights, and the national glory have marked out its bounds to the Emperor. He therefore orders his army to advance under the divine protection against an enemy, who violates the most sacred obligations of the law of nations.

The declaration enters into a more extensive view of the conduct of the Porte, and at great length cites the various causes which have determined the present course of Russia, and the conditions upon which she will lay down her arms. The following are its principal points:—

Declaration.

"The wishes of Russia to remain at peace with a neighbouring nation have proved vain. Sixteen years have passed since the peace of Bucharest, and for the same period we have seen the Porte act contrary to the stipulations of the treaty, evade its promises, or indefinitely delay the fulfilment of them. But too many proofs which the Imperial Cabinet will adduce, irrefragably proves this infatuated hostile tendency of the policy of the Divan. On more than one occasion, particularly in 1821, the Porte assumed with respect to Russia a character of defiance and open hostility. For these three months past it has again assumed this character, by formal acts and measures which are known to all Europe.

"On the same day that the Ambassadors of the three Powers, who, by a convention free from all self-interestedness, are united in a cause which is no other than that of religion and of suffering humanity, expressed, at their departure from Constantinople an ardent wish that peace might be preserved: it summoned all nations professing the Mahometan Faith, to arms against Russia, denouncing her as the implacable enemy of Islamism, accusing her of a design to overthrow the Ottoman Empire; and while it announces its resolution to negotiate for the sole purpose of gaining time for arming, but never intending to fulfil the essential articles of the treaty of Akermann, it declares, at the same time, that it concluded that treaty with no other design than that of breaking it.

"Scarcely had the Sultan spoken with the vassals of his Crown, when the privileges of the Russian flag were already violated, the ships covered by it detained, their cargoes sequestrated, the commanders of the ships obliged to dispose of them at prices arbitrarily fixed, the amount of an incomplete and tardy payment reduced to one half, and the subjects of His Majesty the Emperor compelled either to descend into the class of Rayas, or to leave in a body the dominions of the Ottoman Government. General Paskewitsch, after the conclusion of a glorious campaign, was negotiating a treaty of peace with Persia, the conditions of which were already accepted by the Court of Teheran. On a sudden lukewarmness succeeded to the eagerness which had hitherto been shewn for the conclusion of a convention which was already approved by both parties in all its particulars.—These delays were followed by difficulties, authentic information revealed the secret of the promise of a diversion which was to oblige us to make new efforts.

"Scarcely was the peace of 1812 signed, when the Porte thought that the difficult but eventful circumstances in which Russia then was, might be used with impunity to redouble the violation of its engagements. An amnesty was promised to the Servians; instead of that an invasion took place, and a dreadful massacre. The privileges of Moldavia and Wallachia were guaranteed, but a system of plunder completed the ruin of these unhappy provinces. The incursions of the tribes which inhabit the left bank of Kuban were to be prevented by the care of the Porte; but Turkey, not contented with raising pretensions to several fortresses absolutely necessary for the security of our Asiatic possessions—pretensions, the weakness of which it had itself recognized by the convention of Akermann, made them still weaker by favouring, on the coasts of the Black Sea, and even in our vicinity, the Slave-Trade, pillage, and disorders of all kinds.

"Nay more: then as now, ships bearing the Russian flag, were detained in the Bosphorus, their cargoes sequestrated, and the stipulations of the commercial treaty of 1783 openly violated. This took place at the very moment when the purest glory and victory in a sacred cause crowned the arms of his Majesty the Emperor Alexander, of immortal memory. Nothing hindered him from turning his arms against the Ottoman Empire.—But that Monarch a pacific conqueror, superior to every feeling of enmity, avoided even the justest occasion to punish the insults offered him and would not again interrupt the peace restored to Europe by generous exertions, and with noble intentions, immediately after it had been consolidated. For five years together the Divan was unmoved by the conciliatory overtures of the Emperor Alexander, and endeavoured to try out his patience—to dispute his rights—to call in question his good intentions—to defy the superiority of Russia, which saw herself bound solely by the wish of preserving the general peace, and to try her patience to the utmost.

"And yet a war with Turkey would not in any way have embarrassed the relations of Russia with her other Allies. No convention containing a guarantee, no positive obligation, incorporated the fate of the Ottoman Empire, with the conciliatory stipulations of 1814 and 1815, under the protection of which civilized and Christian Europe reposed after its long dissentions, and the governments found themselves united by the recollections of common glory, and a happy coincidence in principles and views. After five years well meant endeavours, supported by the representatives of Russia, and equally long evasions and delays on the part of the Porte—after several points of the negotiation relative to the execution of the treaty of Bucharest, seemed to be entirely settled—a general insurrection in the Morea, and the hostile invasion of the chief of a party, unfaithful to his duty, excited in the Turkish government and nation, all the emotions of blind hatred against the Christians in it, without distinction between the guilty and the innocent. Russia did not hesitate a moment to testify its disapprobation of the enterprise of Prince Ypsilanti, at the same time insisting on the necessity of not confounding the innocent part of the population with the seditious, who were to be disarmed and punished. These counsels were rejected, the Representative of his Imperial Majesty was insulted in his own residence, the chief Greek Clergy, with the Patriarch at their head, were subjected to an infamous capital punishment, amidst the solemnities of our holy religion. All the Christians, without any distinction, were seized, plundered and massacred without trial; the remainder fled. The flame of insurrection far from abating spread meantime on every side. In vain did the Russian Ambassador endeavour to render the Porte a last service. In vain did he show, by his note of the 6th July, 1827, a way to safety and reconciliation. After he had protested against the crimes and ebullitions of rage, unparalleled in history, he found himself obliged to obey the commands of his Sovereign, and to leave Constantinople. The situation of the Diven, notwithstanding the exemplary fidelity of the Servians, became from day to day more hostile towards them, and the occupation of Moldavia and Wallachia was protracted notwithstanding the solemn promises made to the representatives of Great Britain, and even notwithstanding the manifest willingness of Russia, as soon as those provinces were given, to restore its former relations with the Porte. So many hostile measures could not fail in the end to exhaust the patience of the Emperor Alexander. In the month of October, 1825, he caused an energetic protest to be presented to the Ottoman Ministry; and when a premature death snatched him away from the love of his people, he had just made the declaration that he would regulate the relations with Turkey according to the rights and the interests of his empire.

"A new reign began, and furnished a farther proof of that love of peace which the former government had left us a fair inheritance. Scarcely had the Emperor Nicholas ascended the throne, when he commenced negotiations with the Porte to settle various differences which concerned only Russia; and on the 23d of March and 4th of April, 1826, laid down, in common with his Majesty the King of Great Britain, the basis of a mediation which the general good peremptorily called for.

"Under such auspices the conferences of Ackermann were opened. The result of them was, the conclusion of an additional convention to the treaty of Bucharest, the terms of which bear the stamp of that deliberate moderation, which, subjecting every demand to the immediate principles of strict justice, calculates neither the advantages of situation nor the superiority of strength, nor the facility of success. The sending of a permanent mission to Constantinople soon followed his concession on which the Porte could not sufficiently congratulate itself, and the treaty of the 6th July, 1827, soon confirmed, in the face of the world, the disinterested principles proclaimed by the Protocol of 4th April.

"Confidential overtures, which unfolded to it all the plans of the three Courts, informed it, at the same time, that in case of refusal the united fleets of these three Courts would be obliged to put an end to a contest which was no longer compatible with the security of the seas, the necessity of commerce, and the civilization of the rest of Europe.

"The Porte did not take the least notice of these hints. A commander of the Ottoman troops had scarcely concluded a provisional armistice when he broke the word he had given, and led, at length, to the employment of force—the battle of Navarin ensued. This was the necessary result of evident breach of faith, and open attack. This battle itself gave Russia and its Allies another opportunity to express to the Divan its wishes for the maintenance of the general peace—to extend to the whole of the Levant, and to establish it on conditions which the Ottoman Empire should add to the reciprocal guarantees attending them, and which, by reasonable concessions, would gain for it the benefits of perfect security.

"Russia now placed in a situation in which her honour and her interests will not suffer her any longer to remain, declares war against the Ottoman Porte, not without regret, after having, however, for sixteen years together, neglected nothing to spare it the evils which will accompany it. The causes of this war sufficiently indicate the objects of it. Brought on by Turkey it will impose upon it the burden of making good all the expenses caused by it, and the losses sustained by the subjects of his Imperial Majesty. Undertaken for the purpose of enforcing the Treaties which the Porte considers as no longer existing, it will aim at securing their observance and efficacy. Induced by the imperative necessity of securing for the future, inviolable liberty to the commerce of the Black Sea, and the Navigation of the Bosphorus, it will be directed to this object, which is equally advantageous to all the European states.

Russia, nevertheless, is very far from entertaining ambitious plans; countries and nations enough already obey her laws; cares enough are already united with the extent of her dominions.

Lastly, Russia, thought at war with the Porte for reasons which are independent of the Convention of the 6th July, has not departed, and will not depart from the stipulations of that Act. It did not, and could not condemn Russia to sacrifice her earlier important rights, to endure decided affronts, and to demand no indemnity for the most sensible injuries. The Allies will find Russia always ready to act in concert with them in the execution of the treaty of London, always zealous to cooperate in a work which is recommended to its care by religion, and all the feelings which do honour to humanity, always inclined to make use of its situation only for the speedy fulfilment of the Treaty of the 6th of July, but to make any change in its nature and its effects.

"The Emperor will not lay down his arms till he has obtained the results stated in this Declaration; and he expects them from the benedictions of Him to whom justice, and a pure conscience, have never yet appealed in vain.

"Given at St. Petersburg, 14th (26th) April, 1828."